

Vonatozás legelőszőr

FETTER GYÖRGY

Jó rég. Nem legelőszőr, persze. Inkább mondható, hogy az első hosszabb út egyedül. Már túl a nagykorúság küszöbén. Addig a hosszú vonatozások, néhány Budapest-Zalaegerszeg viszonylatú gyermekkori élményt leszámítva, kimaradtak az életemből.

A Déli Pályaudvarról indultam a Balaton felé, a nyár korai, vagy legfeljebb középső szakaszában. A későbbi beszélgetésből, amiről ez az írás mindjárt szólni fog, a pontos időpont könnyen visszakövetkeztethető lenne, ám most nincs rá szükség. Meghagyjuk a visszakövetkeztetéseket a maguk idejére.

Érdekes kaland féltucat év után meglehetősen pontosan fölidézni egy találkozást, főleg az érdekes, hogy egyesekre visszaemlékszünk, másokra egyáltalán nem, s hogy micsoda információmennyiségeket képes tárolni az emberi elme. A struktúra az, ami rettentően kíváncsivá teszi az ezen elgondolkodót, az emlékek elrendezésének rendje és hozzáférhetőségük szinte tökéletes volta. A kapcsolót keressük, ami ha bekapcsolódik észrevétlen, a pillanatnyi történések kitörölhetetlenül íródnak emlékezetünkbe, ellentétben más eseményekkel, melyek visszahozhatatlanul száguldanak el mellettünk, hiába azonos fizikai jelenlétünk mindkét esetben.

Korán kimentem a pályaudvarra, kerestem egy üres fülkét és beültem kedvenc ülémbe, a menetirányba néző, ablak mellettibe, ami most a vonat jobb oldalára esett. A fülkék feltöltődési rendjét nézve a menetirányba néző, ablak melletti a legtöbb vasúton utazónak a kedvenc ülése, teljesen ostoba módon, hiszen a személyvagonoknak rendszeresen nekidobált kövek az itt ülőt találhatják el leginkább.

Az ősi és teljesen hatástalan eljárást alkalmaztam egyedülállóan megőrzésére: behúztam a fülkeajtót és merőn néztem kifelé az ablakon. Nem is telt sok idő, hogy felnyissa egy lány a nyílászárót és megkérdezze, van-e szabad hely. Volt, hogy ne lett volna, vagy féltucatnyi. A lány feldobta a cuccát, egy sporttáskát a kalaptartóra és leült velem szemben. Göndörödő, dús, barna hajzuhataga a válláig omlott le egészen.

A bejövetele nem volt szokásos vagy átlagos, mások általi bejövetelekhez mérve főleg nem. Jobb volt. Benézett, kihúzta az ajtót, egymásra néztünk egy pillanattig, alig észrevehető mosoly villant ívelt, érzéki szája sarkában, másodpercekig kutattuk egymás arcát, s csak azután kérdezett. Én meg, eredeti szándékomat jól félredobva, örültem neki.

Mikor megfordult, hogy földobja a cuccát, végigsétáltattam rajta a szememet, kevés részletes eredménnyel. Beletúrásra ingerlő, dús, barnán göndörödő haját már említettem, a fehér, kötött pulóver alatt nagy mellek domborodtak, telt, de nem kövér feneke volt, rajta fehér nadrág feszült, meg edzőcipős lábain nem viselt zoknit.

Egy férfinak egy ilyen lány mindenképpen az esete, elvetemültnek vagy perverznek kell lenni az ellenkezőjéhez. A kulcsinger persze az arc, a kedves arc, amelyet sok közül egy-egy lány birtokol csak, s amihez jóleső körítés a test formája és rugalmassága, nem több. Nem terveztem, hogy vonzódni fogok hozzá, így a lány érdek nélkül tetszett, ami a szépségnek meglehetősen korrekt definíciója. Ezzel együtt a lány sokkal inkább volt „jó”, mint „szép”. Inkább volt „jó nő”, mint „szép nő”.

Perceken belül megmozdultak a vonat kerekei, száznál több acélabroncs vágott neki a nyugati iránynak. Megrándult a vonat-vaskígyó, a mozdonyban lakozó lóerők végighullámzottak az egész szerelvényen, megfeszültek a vonókapcsok, lassan kihúztunk a pályaudvarról. Egyszer csak azt vettem észre, hogy beszélgetünk.

Nem sokkal az első szabad, bár a nép, a nemzet totális átveréséhez vezető választások után voltunk, és ez a lány elmesélte azt az eufóriát, amit a választások megnyerésekor egy esti gardenpartyn élt át, hogy A. J. főbűnöző és nemzetvesztő hogyan vigyorgott bele a világba, hogy micsoda érzésekben fürödtek a győztesek. Gödöllőn történt mindez, a lány is gödöllői volt, kiderült így.

Azt mondta, ez az új rendszer az értelmiségieknek jó. Rögtön tiltakoztam, valahogy olyasformán, hogy nekik se jó. Féltnacat év múltán mármár történelmi rálátás nyílik az akkor történetekre, de ma sem merészkednék messzebbre, mint hogy a velejéig ostoba és romlott önkényuralom megdöntése bizony jó volt. Azon felül meg az van, ami.

Kiderült, hogy a lány esztergályos! Ez felvillanyozott. Rég elavult bolsevista propagandának hittem, hogy a nők önakaratukból ilyesmiket műveljenek. Bár nem sok lehetséges kimenetele volt a válasznak, rákérdeztem: ott álltál az esztergapadnál és esztergáltál? Kéjes örömben fürödve hallgattam az igenlő választ. Ebben a percben a női nem nagyot nőtt a szememben. Az esztergályozás az anyaggal, az acéllal való kapcsolatnak nagyon magas foka!

Figyelnek, emberek? Egy jó nő áll a gépnél és esztergál!!!

Teljesen elvesztek az utazás, a vonatkozás egyéb részletei, amik más esetekben oly fontosak. Kértem, meséljen egy kicsit az esztergálásról, később én mondtam el, hogyan gyújtottam fel egy vegyifülkét az egyetemi laboratóriumban. Ahogyan nekem az esztergályozás, neki a vegyészkedés tetszett nagyon, meséltem azután a többi laboratóriumokban történetekről is. (És most ebből, a vegyifülke felgyújtásából következtethető ki, hogy ez a vonatkozás kilencvenhárom nyarán történt.)

A társalgás egy alkalmas fordulójában a lány felemelkedett az ülésről és bemutatkozott, felém nyújtotta a kezét és azt mondta: Sereglei Zsófia vagyok. Rejtély, hogy míg más emberek nevei másodpercek alatt kihullanak a fejből, erre a névre azóta is pontosan és folytonosan emlékszem. A titok a kapcsolóban van! Ha átbillen, kitörölhetetlenül íródik minden az archívumba.

Legvégül a pillanatnyi történésekhez kanyarodtunk, az utazások céljához, elmesélte, hogy táncolni megy egy bárba. Meglepődtem hirtelen, addig azt hittem, bárokban táncolni csak nádszál karcsúságú lányok szoktak, nem pedig ilyen telivér, érzéki kancák, mint Zsófia.

Rögvest furdalni kezdte az oldalamat, vajon Zsófia „csak úgy” táncol-e vagy „hiányos öltözetben”? Nekiszegezni a kérdést nem akartam, féltem, a kérdő mondat is ítéletként érződhetne, inkább hallgattam tovább a táncos történetet.

Egy másik lányról kezdett mesélni, egy volt osztálytársról, aki szintén táncol, és aki mindjárt megkérdezte, hogy „és leveted a melltartót is?”, és az igenlő válasza elhúzta a száját. Holott Zsófiának nem a melleitől, hanem egyszerre sejtelmes és kihívó félmosolyától, attól a szája szegletében rejtőzködő kis mozdulattól ugrana föl bárki férfi örömet a legszilajabb lóra, hogy elrohanjon akárhová, utána.

Jóelőre éreztem a fájdalmat, amit elválásunkkal fog rámszórni, védekeztem tőlem telhetően: rabul ejtettem a történetét, hogy minél többekkel megosszam egyszer. Olyan volt ez a lány, mint egy hatalmas, izmos patkányfogó: ha közel merészkedtél, menthetetlenül rádkattant.

Örök homályba vész, hol hagyta el Zsófia a vonatot, ahogyan a találkozásunknak nagyon volt folyamata, az elválásnak a legkevésbé sem, úgy tűnt később, mintha Zsófia másodpercnyi villanás fedezékében tűnt volna el: egyik pillanatban még ott volt, a másikban már nem. Hirtelen megszűnt! A valóságban valahol a déli part kezdetén szállt le, alig megkezdődött a tóparti állomások végeláthatatlan sorozata.

Ha valaki még emlékszik, hogy a kilencvenhármas év forró nyarán betért egy tóparti bárba és ott látott egy dús barna hajú, telivér lányt táncolni, az már tudhatja: Zsófiának hívták és tudott esztergálni.